

gevingen over de kerk en kerkelijke verantwoordelijkheden. Ze tonen de plichten van de christenen om te getuigen van Christus en een toegewijd gezinsleven te leiden. Zoals we gezien hebben, wordt nadruk gelegd op gezondheid, matigheid en christelijke opvoeding. Ongeveer 100.000 met de hand geschreven bladzijden kwamen van haar pen, met in totaal 25 miljoen woorden.

Ellen White was even goed thuis in het bespreken van de meest diepgaande waarheden, zoals de schepping van de wereld, de menswording van Christus en de verzoening aan het kruis, als in het overdenken van de meest eenvoudige godsdienstige waarheid. Rijk en arm, geleerd en ongeleerd werden benaderd door haar diepgaande geestelijke boodschappen. Een heer, die onderweg in een trein zat te lezen in deel 6, 8 en 9 van *Testimonies for the Church*, merkte op tot de eigenaar van het boek: „Ik heb een leerstoel aan een universiteit in New York; voortdurend lees ik boeken, maar dit is de beste literatuur die ik ooit gelezen heb. Waar kan ik meer van deze boeken krijgen?”

„Die schrijver is geïnspireerd”

In Engeland bezocht een invloedrijke dame een Zevende-Dags Adventistisch sanatorium dicht bij Londen. Daar las ze het boek van Ellen White „*The Desire of Ages*” (De Wens der eeuwen). Ze riep uit: „Die schrijfster is geïnspireerd. Na een levenslange studie van de godsdiensten der wereld — het streven van de menselijke ziel om in aanraking te komen met het Oneindige — ben ik een boek tegengekomen van Ellen G. White, waarvan de titel het motief beschrijft. De Wens der eeuwen. Sinds het lezen van dit wonderbare boek is mijn vurigste wens voor deze lijdende wereld, dat elke man en vrouw bekend zal worden met het belangrijkste onderwerp... Ik kan me geen enkele gave voor de mensheid voorstellen, die meer voor het mensdom kan doen, want hierin staan de woorden van eeuwig leven.”

„Dit zijn wonderbare boeken”

In New-Zeeland werd jaren geleden een Adventistische

vrouw bezocht door een Rooms-Katholieke arts. Hij bezocht haar vaak, tot ze eindelijk ontsliep in Christus. Toen pastor Hookings kwam om de begrafenis te leiden, ontmoette hij deze heer. Rustig zaten ze samen in een vertrek van haar huis. De dokter bladerde in gedachten in een boek, dat hij van de tafel had genomen. Rustig zei hij tegen pastor Hookings: „Dit zijn wonderbare boeken, mijnheer.”

„Dat ben ik met u eens, dokter,” was het antwoord, „maar mag ik u vragen, wat u er van weet?”

De dokter antwoordde dat hij gedurende meerdere maanden het huis had bezocht, als geneesheer van de vrouw. „Als ik in deze kamer moest wachten,” zei hij, „nam ik de gelegenheid om deze in het rood gebonden boeken te lezen.”

Hij ging verder: „Mr. Hookings, ik heb zelf een grote bibliotheek en lees veel. Ik heb veel gelezen over christendom en de christelijke godsdienst, want hoewel ik Rooms-Katholiek ben, stelde ik belang in de geschriften van Protestantse schrijvers. Ik zou willen zeggen dat ik in al deze boeken nooit het evangelie in zulk een prachtige zetting heb gevonden, als in deze boeken van u. Zegt u me eens, mr. Hookings, geloven Zevende-Dags Adventisten de dingen, die in deze boeken geschreven zijn? Leven ze overeenkomstig de instructies, hier gegeven? Ik merk dat deze boeken tot titel dragen ‚Getuigenissen voor de gemeente’. Ze zijn zo praktisch en veelomvattend. Ze spreken over gezinsproblemen, gezinsleven, zakelijke transacties, kerkelijke verhoudingen, zendingswerk. Ik zou u willen vragen, mr. Hookings, leven uw mensen overeenkomstig de instructies, hier gegeven?”

Pastor Hookings gaf ten antwoord: „Dokter, we geloven dat dit inderdaad wonderbare instructies zijn, dat ze door de Here gegeven werden aan de kerk voor deze tijd. We onderwijzen dit aan ons volk en we trachten er naar te leven.”

De dokter antwoordde: „Ik ben blij dat te horen. Ik zal u zeggen waarom ik dit vroeg. Ziet u, mr. Hookings, ik word ouder. Spoedig zal een jongere man mijn werk moeten overnemen. Ik denk er over me terug te trekken, en